

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

30. januar 2020 *

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 82/891/EØF – artikel 12 og 19 – spaltning af anpartsselskaber – sikring af de rettigheder, som tilkommer kreditorer i det spaltede selskab – spaltningens ugyldighed – omstødelsessøgsmål (actio pauliana)«

I sag C-394/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte d'appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli, Italien) ved afgørelse af 27. februar 2018, indgået til Domstolen den 14. juni 2018, i sagen

I.G.I. Srl

mod

Maria Grazia Cicenia,

Mario Di Piero,

Salvatore de Vito,

Antonio Raffaele,

procesdeltager:

Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, og dommerne P.G. Xuereb (refererende dommer), T. von Danwitz, C. Vajda og A. Kumin,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig R. Schiano,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. juni 2019,

* Processprog: italiensk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- I.G.I. Srl ved avvocatessa S. Ietti,
 - Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl ved avvocatessa S. Pierro og S. Ietti,
 - Europa-Kommissionen ved L. Malferrari, W. Mölls og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. september 2019, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 12 og 19 i Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber (EFT 1982, L 378, s. 47), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/63/EF af 13. november 2007 (EUT 2007, L 300, s. 47) (herefter »sjette direktiv«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en sag mellem I.G.I. Srl og Maria Grazia Cicien, Mario Di Pierro, Salvatore de Vito og Antonio Raffaele vedrørende de sidstnævntes mulighed for som kreditorer i et spaltet selskab, en del af hvis formue er blevet overdraget til I.G.I., at anlægge et omstødelsessøgsmål (actio pauliana) med henblik på at opnå, at spaltningen bliver erklæret uvirksom i forhold til dem, og at iværksætte fuldbyrdesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger vedrørende de aktiver, der er blevet overdraget til I.G.I.

Retsforskrifter

EU-retten

Tredje direktiv 78/855/EØF

- 3 Artikel 1 i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om fusioner af aktieselskaber (EFT 1978, L 295, s. 36), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/63 (herefter »tredje direktiv«) med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»De samordningsforanstaltninger, som dette direktiv foreskriver, finder anvendelse på medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser for følgende selskabsformer:

[...]

- i Italien

la società per azioni,

[...]«

- 4 Tredje direktivs artikel 13, stk. 3, bestemmer:

»Beskyttelsen af det overtagende og det overtagne selskabs kreditorer kan være forskellig.«

Sjette direktiv

- 5 Ottende betragtning til sjette direktiv er affattet således:

»[K]reditorerne, herunder indehavere af massegældsbreve, samt indehavere af andre værdipapirer i de selskaber, der deltager i spaltningen, skal beskyttes mod at lide tab ved denne spaltning[.]«

- 6 11. betragtning til dette direktiv lyder således:

»[F]or at øge retssikkerheden i forholdet mellem de selskaber, der deltager i spaltningen, mellem disse og tredjemand og mellem aktionærene indbyrdes, bør ugyldighedstilfældene begrænses; i denne forbindelse må der dels gælde den grundsætning, at mangler så vidt muligt skal afhjælpes, og dels fastsættes en kort frist for fremsættelse af ugyldighedsindsigelsen[.]«

- 7 Nævnte direktivs artikel 1 bestemmer:

»1. Såfremt medlemsstaterne tillader, at der for så vidt angår selskaber, som er undergivet deres lovgivning, og som er omhandlet i [tredje direktivs] artikel 1, stk. 1, [...], foretages spaltning ved overtagelse som defineret i artikel 2 i nærværende direktiv, skal dette ske efter bestemmelserne i kapitel I nærværende direktiv.

2. Såfremt medlemsstaterne tillader, at der for så vidt angår de i stk. 1 nævnte selskaber foretages spaltning ved stiftelse af nye selskaber som defineret i artikel 21, skal dette ske efter bestemmelserne i kapitel II.

[...]«

- 8 Sjette direktivs artikel 2 fastsætter:

»1. I dette direktiv forstås ved spaltning ved overtagelse den fremgangsmåde, hvorved et selskab ved opløsning uden likvidation overdrager sine aktiver og passiver som helhed til flere selskaber, mod at der tildeles aktionærene i det spaltede selskab aktier i de selskaber, der modtager indskud som led i spaltningen, i det følgende benævnt »de modtagende selskaber«, samt eventuelt et kontant udligningsbeløb, der ikke kan overstige 10% af de tildelte aktiers pålydende værdi eller, ved aktier uden pålydende værdi, af den bogførte pariværdi.

[...]

3. Når der i dette direktiv henvises til [tredje direktiv], forstås ved udtrykket »de fusionerende selskaber«: de selskaber, der deltager i spaltningen, ved udtrykket »det overtagne selskab«: det spaltede selskab, ved udtrykket »det overtagende selskab«: hvert af de modtagende selskaber, og ved udtrykket »fusionsplanen«: spaltningsplanen.«

- 9 Sjette direktivs artikel 12 er affattet som følger:

»1. I medlemsstaternes lovgivninger skal der fastsættes en passende ordning til sikring af de rettigheder, som tilkommer kreditorer hos de selskaber, der deltager i spaltningen, hvis fordringer er stiftet forud for spaltningsplanens offentliggørelse og ikke er forfaldne på tidspunktet for denne offentliggørelse.

2. Med henblik herpå skal det i medlemsstaternes lovgivninger i det mindste bestemmes, at kreditorerne har krav på passende sikkerhed, såfremt den finansielle situation i det spaltede selskab og i det selskab, til hvilket forpligtelser overdrages efter spaltningsplanen, gør denne beskyttelse nødvendig, og såfremt kreditorerne ikke allerede har en sådan sikkerhed.

3. Såfremt en kreditor i det selskab, hvortil forpligtelsen overdrages efter spaltplingsplanen, ikke er blevet fyldestgjort, hæfter de modtagende selskaber solidarisk for denne forpligtelse. Medlemsstaterne kan begrænse hæftelsen til de nettoaktiver, der tildeles hvert selskab, bortset fra det, hvortil forpligtelsen er overført. Medlemsstaterne kan undlade at anvende dette stykke, når spaltningen foregår under kontrol af en retslig myndighed i overensstemmelse med artikel 23, og når et flertal af kreditorer, der repræsenterer tre fjerdedele af de samlede fordringer, eller et flertal i en gruppe af kreditorer hos det spaltede selskab, der repræsenterer tre fjerdedele af fordringerne i denne gruppe, på et møde, der er afholdt i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, litra c), har afstået fra at gøre dette solidariske ansvar gældende.

4. [Tredje direktivs] [a]rtikel 13, stk. 3, [...] finder anvendelse.

5. Med forbehold af bestemmelser om fælles udøvelse af rettigheder for indehavere af masse gælds breve i selskaber, der deltager i spaltningen, anvendes stk. 1 til 4 på disse kreditorer, medmindre en forsamling af indehavere af masse gælds breve, såfremt den nationale lovgivning indeholder bestemmelser om en sådan forsamling, eller hver enkelt indehaver af masse gælds breve har godkendt spaltningen.

6. Medlemsstaterne kan foreskrive, at de modtagende selskaber hæfter solidarisk for det spaltede selskabs forpligtelser. I så fald kan de undlade at anvende de foregående stykker.

7. Når en medlemsstat samtidig med anvendelsen af den i stk. 1 til 5 omhandlede ordning til sikring af kreditorerne stiller krav om det i stk. 6 omhandlede solidariske ansvar for modtagende selskaber, kan den begrænse dette ansvar til de nettoaktiver, der er tildelt hvert enkelt af disse selskaber.«

10 Sjettede direktivs artikel 15 bestemmer:

»Medlemsstaternes lovgivning fastsætter det tidspunkt, på hvilket spaltningen får virkning.«

11 Dette direktivs artikel 17, stk. 1, bestemmer som følger.

»Spaltningen har ipso jure følgende retsvirkninger, som indtræder samtidigt:

- a) både i forholdet mellem det spaltede selskab og de modtagende selskaber og i forhold til tredjemand overgår det spaltede selskabs aktiver og passiver som helhed til de modtagende selskaber; denne overgang sker ved fordeling i overensstemmelse med spaltplingsplanen eller i henhold til artikel 3, stk. 3
- b) aktionærene i det spaltede selskab bliver aktionærer i et af eller i de modtagende selskaber, i overensstemmelse med den fordeling, der er fastsat i spaltplingsplanen
- c) det spaltede selskab ophører.«

12 Nævnte direktivs artikel 19 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan i deres lovgivning kun optage bestemmelser om spaltplingsens ugyldighed i overensstemmelse med følgende regler:

- a) ugyldigheden skal fastslås ved en retsafgørelse
- b) en spaltning, som har fået virkning i henhold til artikel 15, kan kun erklæres ugyldig på grund af manglende forebyggende retslig eller administrativ kontrol med lovligheden eller manglende legalisering, eller hvis det konstateres, at generalforsamlingens afgørelse er ugyldig eller anfægtelig i henhold til national ret

- c) retssag til fastslåelse af ugyldigheden kan ikke anlægges, når der er forløbet seks måneder efter det tidspunkt, hvor spaltningen er blevet virksom over for den, der gør ugyldigheden gældende, eller hvis manglen er afhjulpet
- d) såfremt det er muligt at afhjælpe den mangel, på grund af hvilken fusionen kan erklæres ugyldig, skal retten give de pågældende selskaber en frist hertil
- e) den retsafgørelse, ved hvilken spaltningens ugyldighed fastslås, offentliggøres efter den fremgangsmåde, der er fastsat i hver medlemsstats lovgivning i overensstemmelse med artikel 3 i [Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1968, L 65, s. 8)]
- f) såfremt en medlemsstats lovgivning tillader tredjemand at påklage afgørelsen, kan dette kun ske inden for en frist af seks måneder, efter at afgørelsen er gjort offentlig tilgængelig i henhold til bestemmelserne i direktiv 68/151/EØF
- g) den afgørelse, ved hvilken spaltningens ugyldighed fastslås, berører ikke i sig selv den retsvirkninger af de forpligtelser, der er indgået af eller over for det modtagende selskab inden afgørelsen er gjort offentlig tilgængelig, men efter det i artikel 15 anførte tidspunkt
- h) hvert af de modtagende selskaber hæfter for de forpligtelser, der påhviler selskabet, og som er opstået efter det tidspunkt, på hvilket spaltningen får virkning, og inden den dato, på hvilken afgørelsen om spaltningens ugyldighed er blevet offentliggjort. Det spaltede selskab hæfter ligeledes for disse forpligtelser; medlemsstaterne kan bestemme, at dette ansvar begrænses til den del af nettoaktiverne, som er tildelt det modtagende selskab, for hvilket disse forpligtelser er opstået.

2. Uanset stk. 1, litra a), kan en medlemsstats lovgivning ligeledes bestemme, at en administrativ myndighed kan fastslå spaltningens ugyldighed, hvis en sådan afgørelse kan indbringes for en retsmyndighed. Litra b), d), e), [f)], g) og h) finder tilsvarende anvendelse på den administrative myndighed. Denne ugyldighedsprocedure kan ikke indledes efter udløbet af en frist på seks måneder fra det i artikel 15 nævnte tidspunkt.

3. Der sker ingen indgreb i medlemsstaternes lovgivning vedrørende mulighederne for at erklære en spaltning ugyldig efter andre former for kontrol end den forebyggende retslige eller administrative kontrol med spaltningens lovlighed.«

13 Sjette direktivs artikel 2-19 findes i dets kapitel I, der har overskriften »Spaltning ved overtagelse«.

14 I dette direktivs kapitel II med overskriften »Spaltning ved stiftelse af nye selskaber« bestemmes følgende i artikel 21, stk. 1:

»I dette direktiv forstås ved spaltning ved stiftelse af nye selskaber den fremgangsmåde, hvorved et selskab efter opløsning uden likvidation overdrager sine aktiver og passiver som helhed til flere nystiftede selskaber, mod at der tildeles aktionærerne i det spaltede selskab aktier i de modtagende selskaber, samt eventuelt et kontant udligningsbeløb, der ikke kan overstige 10% af de tildelte aktiers pålydende værdi eller, ved aktier uden pålydende værdi, af den bogførte pariværdi.«

- 15 Nævnte direktivs artikel 22, stk. 1, der ligeledes findes i dets kapitel II, bestemmer:

»Med forbehold af artikel 11 og 12 i direktiv 68/151/EØF, finder artikel 3, 4, 5 og 7, artikel 8, stk. 1 og 2, samt artikel 9 til 19 i nærværende direktiv anvendelse på spaltning ved stiftelse af nye selskaber. I disse tilfælde forstås ved udtrykket »selskaber, der deltager i spaltningen«: det spaltede selskab, og ved udtrykket »selskab, der modtager indskud som led i spaltningen«: hvert af de nye selskaber.«

- 16 Sjettes direktivs artikel 25, der findes i dets kapitel IV med overskriften »Andre transaktioner, der kan sidestilles med spaltning«, bestemmer:

»Når en medlemsstats lovgivning tillader en af de i artikel 1 omhandlede transaktioner, uden at det spaltede selskab ophører, finder kapitel I, II og III anvendelse med undtagelse af artikel 17, stk. 1, litra c).«

Italiensk ret

- 17 Artikel 2503 i codice civile (den civile lovbog) med overskriften »Indsigelse fra kreditorerne« bestemmer:

»En fusion kan først gennemføres 60 dage efter den sidste af de i artikel 2502a omhandlede registreringer, medmindre der foreligger samtykke fra kreditorerne i de deltagende selskaber, hvis fordringer er stiftet forud for den i artikel 2501b, stk. 3, omhandlede registrering eller offentliggørelse, eller de kreditorer, som ikke har givet deres samtykke, er blevet betalt, eller de tilsvarende beløb er blevet deponeret i en bank, medmindre den i artikel 2501e omhandlede redegørelse er blevet udarbejdet for alle de selskaber, der deltager i fusionen, af et enkelt revisionsselskab, der under ansvar som omhandlet i artikel 2501e, stk. 6, bekræfter, at den formuemæssige og finansielle situation for de selskaber, der deltager i fusionen, ikke nødvendiggør sikkerhedsstillelse til sikring af de ovennævnte kreditorer.

Foreligger ingen af disse undtagelser, kan de i foregående stykke nævnte kreditorer inden for den førnævnte frist på 60 dage rejse indsigelse. I så fald finder det sidste stykke i artikel 2445 anvendelse.«

- 18 Denne lovbogs artikel 2504c med overskriften »Ugyldighed af fusionen« bestemmer:

»Efter at fusionen er blevet registreret i overensstemmelse med artikel 2504, stk. 2, kan den ikke længere erklæres ugyldig.

Dette berører ikke retten til skadeserstatning, som måtte tilkomme selskabsdeltagere eller tredjemand, der har lidt skade som følge af fusionen.«

- 19 Nævnte lovbogs artikel 2506 med overskriften »Former for spaltning« bestemmer:

»Ved en spaltning overdrager et selskab hele sin formue til flere eksisterende eller nystiftede selskaber eller en del af sin formue og i så fald eventuelt til et enkelt selskab, og de modsvarende aktier eller anparter til sine aktionærer.

Der kan udbetales en kontant udligningssum på højst 10% af den nominelle værdi af de tildelte aktier eller anparter. Endvidere er det tilladt, at visse aktionærer efter enstemmig vedtagelse ikke modtager aktier eller andele i et af de modtagende selskaber, men aktier eller anparter i det spaltede selskab.

Det spaltede selskab kan i forbindelse med spaltningen enten lade sig opløse uden likvidation eller fortsætte sin virksomhed.

Selskaber under likvidation, som har påbegyndt fordelingen af aktiverne, kan ikke deltage i en spaltning.«

- 20 Den civile lovbogs artikel 2506b, sidste stykke, med overskriften »Forskrifter, der finder anvendelse«, fastsætter:

»Endvidere finder følgende artikler anvendelse på spaltning: 2501f, 2502, 2502a, 2503, 2503a, 2504, 2504b, 2504c, 2505, første og andet stykke, 2505a og 2505b. Alle henvisninger til fusion i de nævnte artikler skal forstås således, at de også henviser til spaltning.«

- 21 Denne lovbogs artikel 2506c med overskriften »Virkninger af spaltning« bestemmer i sidste stykke:

»Hvert enkelt selskab hæfter, inden for grænserne af den reelle værdi af den nettoformue, som det har modtaget eller beholdt, solidarisk for det spaltede selskabs gældsforpligtelser, som ikke er opfyldt af det selskab, der har påtaget sig dem.«

- 22 Den nævnte lovbogs artikel 2901, der findes i et afsnit med overskriften »Omstødelsessøgsmål«, bestemmer:

»Kreditor kan, selv om dennes fordring er undergivet betingelser eller tidsfrister, anmode om, at debtors dispositioner over formuen, som er til skade for kreditors interesser, erklæres uvirksomme over for denne, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Debitor var vidende om den skade for kreditors interesser, som dispositionen ville forårsage, eller, såfremt der er tale om en disposition, der blev foretaget forud for fordringens stiftelse, den forsætligt blev planlagt for at være til skade for fordringens opfyldelse.
- 2) Tredjemand, hvor der er tale om en disposition mod vederlag, endvidere var vidende om skaden, og, såfremt der er tale om en disposition, der blev foretaget forud for fordringens stiftelse, medvirkede til den forsætlige planlægning.

[...]«

- 23 Det fremgår af den civile lovbogs artikel 2902, stk. 1, at en kreditor, som har fået den disposition, hvorved debitor har rådet over formuen til skade for kreditors sikkerhed i denne, erklæret uvirksom, over for den erhvervende tredjemand kan iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger vedrørende de aktiver, der er genstand for den anfægtede disposition.
- 24 Endelig fremgår det af den civile lovbogs artikel 2903, at omstødelsessøgsmål er undergivet en femårig forældelsesfrist, der løber, fra dispositionen blev foretaget.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 25 Ved notarialdokument af 16. september 2009 overdrog Costruzioni Ing. G. Iandolo Srl i forbindelse med en spaltning en del af sin formue til I.G.I., som blev stiftet med henblik herpå ved det samme notarialdokument.
- 26 Maria Grazia Cicenía, Mario Di Pierro, Salvatore de Vito og Antonio Raffaele, som var af den opfattelse, at spaltningen havde ført til, at Costruzioni Ing. G. Iandolo havde mistet en stor del af sin formue, og at selskabet nu kun var ejer af nogle grundstykker af ringe værdi, anlagde sag ved Tribunale di Avellino (retten i Avellino, Italien) mod I.G.I. og Costruzioni Ing. G. Iandolo og henviste i den forbindelse til, at de var kreditorer i sidstnævnte selskab. Principalt påstod sagsøgerne, idet de anlagde et omstødelsessøgsmål eller et såkaldt »actio pauliana«-søgsmål i henhold til den civile lovbogs

artikel 2901, spaltningen erklæret uvirksom i forhold til dem. De nedlagde subsidiært påstand om, at Costruzioni Ing. G. Iandolo og I.G.I. hæfter solidarisk for Costruzioni Ing. G. Iandolos gældsforpligtelser i henhold til den civile lovbogs artikel 2506c.

- 27 Ved dom af 11. december 2015 tog Tribunale di Avellino (retten i Avellino) sagsøgernes principale påstand til følge og bestemte, at overdragelsen af aktiver omfattet af spaltningen var uvirksom i forhold til sagsøgerne »for så vidt angår aktiver, som er omfattet af den omstødte disposition, og som I.G.I. fortsat besidder«.
- 28 I.G.I. og Costruzioni Ing. G. Iandolo har iværksat appel af dommen til Corte d'appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli, Italien), idet de har gjort gældende, at det actio pauliana-søgsmål som de pågældende kreditorer har anlagt, skal afvises, fordi den i den civile lovbogs artikel 2503 omhandlede indsigelse er det eneste retsmiddel, kreditorer i selskaber, der deltager i en spaltning, kan anvende, og at retsvirkningerne af spaltningen er blevet endelige i forhold til disse kreditorer, når der ikke er gjort indsigelse. Disse selskaber har endvidere anført, at den civile lovbogs artikel 2504c er til hinder for, at en spaltning erklæres ugyldig, efter at formaliteterne vedrørende offentliggørelse er opfyldt.
- 29 Den forelæggende ret har i denne forbindelse påpeget, at den civile lovbogs artikel 2503, 2504c, 2506b og artikel 2506c, sidste stykke, gennemfører sjette direktivs artikel 12 og 19 i national ret.
- 30 Den forelæggende ret har nærmere bestemt anført, at den italienske lovgiver med henblik på at gennemføre sjette direktivs artikel 12, der vedrører sikring af de rettigheder, som tilkommer kreditorer i de selskaber, der deltager i spaltningen, hvis fordringer er stiftet forud for spaltningsplanens offentliggørelse, har fastsat, at kreditorer, hvis rettigheder er stiftet forud for spaltningen, kan gøre indsigelse mod spaltningen inden for en kort frist. Denne lovgiver har ligeledes fastsat, at hvert enkelt selskab hæfter, inden for grænserne af den reelle værdi af den nettoformue, som det har modtaget eller beholdt, solidarisk for det spaltede selskabs gældsforpligtelser, som ikke er opfyldt af det selskab, der har påtaget sig dem. Endelig har den italienske lovgiver fastsat en ret til skadeserstatning til selskabsdeltagere eller tredjemand, der har lidt skade som følge af spaltningen, i tilfælde, hvor spaltningen ikke længere kan erklæres ugyldig.
- 31 Den forelæggende ret har endvidere anført, at den italienske lovgiver med henblik på at gennemføre sjette direktivs artikel 19, som fastsætter bestemmelserne om en spaltningens ugyldighed, har fastsat, at en spaltning ikke længere kan erklæres ugyldig, når den er registreret i virksomhedsregistret.
- 32 Den forelæggende ret har ligeledes fremhævet, at der i retspraksis findes to modsatrettede opfattelser, som er udviklet af domstolene i de lavere instanser, vedrørende spørgsmålet, om et actio pauliana-søgsmål, der er anlagt af kreditorer i et spaltet selskab, kan antages til realitetsbehandling.
- 33 Ifølge den ene af disse opfattelser i retspraksis kan et sådant søgsmål antages til realitetsbehandling, fordi en indsigelse i henhold til den civile lovbogs artikel 2503 og et omstødelssøgsmål i henhold til den civile lovbogs artikel 2901, selv om de begge sigter mod at beskytte kreditorernes sikkerhed i debtors formue, ikke er sammenlignelige. De adskiller sig således fra hinanden for så vidt angår de personer, der kan påberåbe sig dem, det tidspunkt, hvor de kan iværksættes, fristerne for at iværksætte dem, det forhold, at omstødelssøgsmålet tager sigte på at sanktionere en svigagtig adfærd, og endelig for så vidt angår deres virkninger.
- 34 Ifølge den anden opfattelse skal et omstødelssøgsmål anlagt af kreditorer i det spaltede selskab udelukkes, henset til målet med sjette direktiv om at sikre, at virkningerne af spaltningen inden for en kort frist bliver endelige og uigenkaldelige i forhold til kreditorerne, med henblik på at beskytte interesserne hos de talrige af spaltningens processen berørte parter, som ikke er kreditorer i det spaltede selskab.

- 35 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at beskyttelsen af retssikkerheden med hensyn til virkningerne af spaltningen og de af spaltningen berørte parter interesser, som er et af målene med sjette direktiv, kun kan sikres, hvis manglende anvendelse af de retsmidler, som er fastsat i sjette direktivs artikel 12, medfører, at kreditorerne ikke på et senere tidspunkt kan anvende andre retsmidler med henblik på at beskytte deres sikkerhed i debtors formue. Således bør begrebet »ugyldighed« i sjette direktivs artikel 19 dække alle retsmidler, der fører til, at spaltningen er uvirksom i absolut eller relativ forstand – i det sidstnævnte tilfælde uafhængigt af, om spaltningen er gyldig.
- 36 Den forelæggende ret har ikke desto mindre fremhævet, at sjette direktivs artikel 12 ikke udelukker anvendelsen af ethvert senere retsmiddel, som har til formål at beskytte kreditorernes sikkerhed i debtors formue, og at der i national ret er en række forskelle mellem et søgsmål med påstand om ugyldighed og et actio pauliana-søgsmål.
- 37 Under disse omstændigheder har Corte d'appello di Napoli (appellretten i Napoli) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Kan kreditorer i et spaltet selskab, hvis fordringer er stiftet før spaltningen, og som ikke har gjort brug af det retsmiddel, der består i at rejse indsigelse i henhold til artikel 2503 i den civile lovbog (og dermed det beskyttelsesinstrument, som er indført med henblik på gennemførelsen af [sjette direktivs] artikel 12), anlægge omstødsessøgsmål [(eller et actio pauliana-søgsmål)] i henhold til artikel 2901 i den civile lovbog, efter at spaltningen er gennemført, med henblik på at opnå, at den erklæres uvirksom over for dem, og dermed i forbindelse med fuldbyrdelse opnå fortrinsstilling i forhold til kreditorer i det eller de modtagende selskab(er) og have forrang for selskabsdeltagere i dette eller disse selskab(er)?
- 2) Henviser begrebet »ugyldighed« i [sjette direktivs] artikel 19 alene til søgsmål, der har indvirkning på gyldigheden af spaltningen, eller henviser det også til søgsmål, der, selv om de ikke har indvirkning på dens gyldighed, tager sigte på, at det fastslås, at den i relativ forstand er uvirksom eller ikke kan gøres gældende?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Spørgsmålet om, hvilket direktiv der finder anvendelse

- 38 I anmodningen om præjudiciel afgørelse henviser den forelæggende ret såvel til sjette direktiv som til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT 2017, L 169, s. 46), som ophævede sjette direktiv ved sin ikrafttrædelse den 20. juli 2017. Da de faktiske omstændigheder i hovedsagen alle ligger forud for ikrafttrædelsesdatoen for direktiv 2017/1132, finder sjette direktiv anvendelse.

Domstolens kompetence

- 39 Kommissionen har udtrykt tvivl med hensyn til Domstolens kompetence til at tage stilling til den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse med den begrundelse, at tvisten i hovedsagen ikke er omfattet af sjette direktivs anvendelsesområde, idet kun en del af Costruzioni Ing. G. Iandolos formue er blevet overdraget til I.G.I.
- 40 Ifølge Kommissionen fremgår det nemlig af sjette direktivs artikel 21, stk. 1, sammenholdt med dets artikel 2, stk. 1, at dette direktiv kun finder anvendelse på spaltninger ved stiftelse af nye selskaber, såfremt det spaltede selskab overdrager sine aktiver og passiver som helhed.

- 41 For det første fremgår det, som anført af generaladvokaten i punkt 43 i forslaget til afgørelse, af sjette direktivs titel, at det omhandler aktieselskabers spaltning. Det fremgår ligeledes af dette direktivs artikel 1, sammenholdt med tredje direktivs artikel 1, stk. 1, at sjette direktiv for så vidt angår Den Italienske Republik finder anvendelse på »società per azioni« (aktieselskaber). Costruzioni Ing. G. Iandolo og I.G.I. er imidlertid ikke aktieselskaber, men anpartsselskaber (»società a responsabilità limitata«).
- 42 For det andet forstås i henhold til sjette direktivs artikel 21, stk. 1, ved spaltning ved stiftelse af nye selskaber den fremgangsmåde, hvorved et selskab efter opløsning uden likvidation overdrager sine aktiver og passiver som helhed til flere nystiftede selskaber. Costruzioni Ing. G. Iandolo har imidlertid ikke overdraget sin formue som helhed til flere selskaber, men udelukkende en del af sin formue til ét selskab, I.G.I.
- 43 Heraf følger, at den i hovedsagen omhandlede spaltning ikke direkte er omfattet af sjette direktivs anvendelsesområde.
- 44 I henhold til artikel 267 TEUF har Domstolen kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af traktaterne og af retsakter udstedt af Den Europæiske Unions institutioner. Inden for rammerne af det ved denne artikel indførte samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter tilkommer det udelukkende den nationale ret på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de af de nationale retter forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af en bestemmelse i EU-retten, er Domstolen derfor i princippet forpligtet til at træffe afgørelse herom (dom af 31.5.2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 I overensstemmelse med denne retspraksis har Domstolen gentagne gange erklæret sig kompetent til at træffe afgørelse om anmodninger om præjudicielle afgørelser, der vedrørte EU-retlige bestemmelser, i situationer, hvor de faktiske omstændigheder i hovedsagen lå uden for EU-rettens direkte anvendelsesområde, men hvor de nævnte bestemmelser var blevet gjort anvendelige i medfør af national ret på grund af en henvisning deri til disse bestemmelsers indhold. Selv om de faktiske omstændigheder i hovedsagen i disse tilfælde ikke var omfattet af EU-rettens direkte anvendelsesområde, var bestemmelserne blevet gjort anvendelige i medfør af national ret, hvori den valgte regulering af rent nationale forhold var tilpasset EU-retten (jf. i denne retning dom af 18.10.1990, Dzodzi, C-297/88 og C-197/89, EU:C:1990:360, præmis 37, af 17.7.1997, Leur-Bloem, C-28/95, EU:C:1997:369, præmis 27 og 32, og af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 53).
- 46 Såfremt den i national ret valgte regulering af rent interne forhold er tilpasset EU-retten, f.eks. for at undgå forskelsbehandling af statens egne statsborgere eller for at undgå konkurrencefordrejninger eller for at sikre en ensartet behandling af sammenlignelige situationer, er det således afgjort i Unionens interesse, at bestemmelser eller begreber, der er hentet fra EU-retten, fortolkes ensartet, uanset de vilkår, hvorunder de skal anvendes, således at senere fortolkningsuoverensstemmelser undgås. En fortolkning fra Domstolens side af EU-retlige bestemmelser i rent interne situationer er således berettiget, såfremt disse bestemmelser er gjort direkte og ubetinget anvendelige i medfør af national ret, med henblik på at sikre en ensartet behandling af interne situationer og situationer, der reguleres af EU-retten (dom af 21.12.2011, Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, præmis 18 og 19, og af 21.11.2019, Deutsche Post m.fl., C-203/18 og C-374/18, EU:C:2019:999, præmis 37).
- 47 Såfremt en national ret har forelagt en sag for Domstolen i forbindelse med en situation, der ikke er omfattet af EU-rettens direkte anvendelsesområde, men ikke har fremlagt yderligere oplysninger, end at den omhandlede nationale lovgivning finder anvendelse uden forskel på situationer, der er reguleret af de omhandlede EU-retlige bestemmelser, og rent interne situationer, kan Domstolen ikke fastslå, at

anmodningen om en præjudiciel fortolkning af de EU-retlige bestemmelser er nødvendig for løsningen af den tvist, der verserer for den forelæggende ret (jf. i denne retning dom af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 54).

- 48 De konkrete elementer, der gør det muligt at fastslå, at de EU-retlige bestemmelser er gjort direkte og ubetinget anvendelige i medfør af national ret, med henblik på at sikre en ensartet behandling af interne situationer og situationer, der reguleres af EU-retten, skal fremgå af forelæggelsesafgørelsen (dom af 20.9.2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, præmis 21).
- 49 Med henblik herpå påhviler det den forelæggende ret i overensstemmelse med kravene i artikel 94 i Domstolens procesreglement at oplyse om, på hvilken måde tvisten – på trods af, at den er af rent intern karakter – frembyder en tilknytning til de EU-retlige bestemmelser, som gør den ønskede præjudicielle fortolkning nødvendig for løsningen af denne tvist. Disse krav afspejles i øvrigt i Den Europæiske Unions Domstols anbefalinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål (EUT 2019, C 380, s. 1).
- 50 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret, som er den eneste retsinstans med kompetence til at fortolke national ret inden for rammerne af det ved artikel 267 TEUF fastsatte retslige samarbejde, præciseret, at den civile lovbogs artikel 2503, 2504c, 2506b og artikel 2506c, sidste stykke, som skal anvendes ifølge parterne i hovedsagen, gennemfører sjette direktivs artikel 12 og 19 i national ret. Dette fremgår således, som anført af Kommissionen, af decreto legislativo n. 22 – Attuazione delle direttive n. 78/855/CEE e n. 82/891/CEE in materia di fusioni e scissioni societarie, ai sensi dell'art. 2, comma 1, della legge 26 marzo 1990, n. 69 (lovdekret nr. 22 om gennemførelse af direktiv 78/855/EØF og 82/891/EØF om fusioner og spaltninger i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i lov nr. 69 af 26.3.1990) af 16. januar 1991 (GURI nr. 19 af 23.1.1991).
- 51 Det fremgår ligeledes af forelæggelsesafgørelsen, at disse artikler i den civile lovbog, der gennemfører sjette direktivs artikel 12 og 19 i national ret, i medfør af den civile lovbogs artikel 2506 finder anvendelse på såvel spaltninger, hvorved et selskab kun overdrager en del af sin formue til et eller flere selskaber, som spaltninger, hvorved et selskab overdrager hele sin formue til flere selskaber, og at dette gælder for såvel aktieselskaber som anpartsselskaber.
- 52 Ved at gennemføre sjette direktiv på denne måde har den italienske lovgiver således besluttet også at anvende sjette direktivs artikel 12 og 19 direkte og ubetinget på spaltninger af anpartsselskaber, hvorved et selskab kun overdrager en del af sin formue til et andet selskab.
- 53 Endvidere bemærkes, at sjette direktivs artikel 25, som er påberåbt af Kommissionen i dens skriftlige bemærkninger, ikke forbyder den nationale lovgiver at anvende den ordning for spaltninger, som er fastsat i sjette direktiv, på spaltninger af anpartsselskaber, hvorved et selskab kun overdrager en del af sin formue til et andet selskab, således som Kommissionen medgav i retsmødet.
- 54 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Domstolen i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, har kompetence til at besvare de af den forelæggende ret forelagte spørgsmål.

Spørgsmålet, om anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling

- 55 I.G.I. har gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse skal afvises, fordi den i modsætning til, hvad procesreglementets artikel 94 kræver, ikke indeholder en fremstilling af det faktiske og retlige grundlag for de spørgsmål, som forelægges for Domstolen. Endvidere har I.G.I. og Costruzioni Ing. G. landolo gjort gældende, at de forelagte spørgsmål er irrelevante, eftersom de fordringer, som de sagsøgte i hovedsagen har søgt at sikre ved at anlægge et actio pauliana-søgsmaal, alle er ophørt. I retsmødet anførte Kommissionen ligeledes, at anmodningen om præjudiciel afgørelse, hvis disse fordringer faktisk er ophørt, ikke har nogen genstand og skal afvises.

- 56 Der skal i denne forbindelse henvises til, at der ifølge fast retspraksis foreligger en formodning for, at de spørgsmål om en fortolkning af EU-retten, som den nationale ret har stillet på det retlige og faktiske grundlag, som den har fastlagt inden for sit ansvarsområde, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, der er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 10.7.2019, *Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung*, C-26/18, EU:C:2019:579, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Det følger ligeledes af fast retspraksis, at det for at opnå en fortolkning af EU-retten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i al fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål. Forelæggelsesafgørelsen skal endvidere angive de nøjagtige grunde til, at den nationale ret har rejst spørgsmål om fortolkningen af EU-retten og har fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål (dom af 19.12.2018, *Stanley International Betting og Stanleybet Malta*, C-375/17, EU:C:2018:1026, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 I anmodningen om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret givet en tilstrækkelig beskrivelse af det retlige og faktiske grundlag for hovedsagen og klart redegjort for, at de for Domstolen forelagte spørgsmål er nødvendige for at afgøre spørgsmålet, om det for denne ret indbragte *actio pauliana*-søgsmål er foreneligt med EU-retten.
- 59 Henset til oplysningerne fra den forelæggende ret, som er den eneste retsinstans med kompetence til at fortolke national ret inden for rammerne af det ved artikel 267 TEUF fastsatte retslige samarbejde, kan de for Domstolen forelagte spørgsmål ikke anses for at savne enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand eller for at vedrøre et problem af hypotetisk karakter.
- 60 Følgelig kan anmodningen om en præjudiciel afgørelse antages til realitetsbehandling.

Det første spørgsmål

- 61 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om sjette direktivs artikel 12 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at kreditorer i et spaltet selskab, hvis rettigheder er stiftet forud for spaltningen, og som ikke har gjort brug af de instrumenter til beskyttelse af kreditorerne, som er fastsat i national lovgivning i medfør af denne artikel, kan anlægge et *actio pauliana*-søgsmål efter, at spaltningen er gennemført, med henblik på at opnå, at den nævnte spaltning erklæres uvirksom over for dem, og at iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger vedrørende de aktiver, der er overdraget til det modtagende selskab.
- 62 Det bemærkes indledningsvis, at sjette direktivs artikel 12 og 19 i medfør af dette direktivs artikel 22, stk. 1, finder anvendelse på spaltning ved stiftelse af nye selskaber som omhandlet i sjette direktivs artikel 21, stk. 1. Det fremgår af den nævnte artikel 22, stk. 1, at der i disse tilfælde ved udtrykket »selskaber, der deltager i spaltningen« forstås det spaltede selskab, og ved udtrykket »selskab, der modtager indskud som led i spaltningen« hvert af de nye selskaber.
- 63 I medfør af sjette direktivs artikel 12, stk. 1, skal medlemsstaterne fastsætte en passende ordning til sikring af de rettigheder, som tilkommer kreditorer i det spaltede selskab, hvis fordringer er stiftet forud for spaltningsplanens offentliggørelse og ikke er forfaldne på tidspunktet for denne offentliggørelse.

- 64 Sjette direktivs artikel 12, stk. 2, bestemmer, at medlemsstaterne med henblik på denne artikels stk. 1 i det mindste skal bestemme, at kreditorerne har krav på passende sikkerhed, såfremt den finansielle situation i det spaltede selskab og i det selskab, til hvilket forpligtelser overdrages efter spaltplingsplanen, gør denne beskyttelse nødvendig, og såfremt de nævnte kreditorer ikke allerede har en sådan sikkerhed.
- 65 Desuden fremgår det af sjette direktivs artikel 12, stk. 3 og 6, sammenholdt med dette direktivs artikel 22, stk. 1, at medlemsstaterne kan fastsætte solidarisk hæftelse for de nystiftede selskaber med hensyn til det spaltede selskabs forpligtelser.
- 66 Actio pauliana-søgsmål figurerer ganske vist ikke blandt de instrumenter til sikring af kreditorer i det spaltede selskab, som er fastsat i sjette direktivs artikel 12.
- 67 Som generaladvokaten har anført i punkt 59 og 60 i forslaget til afgørelse, angiver anvendelsen af udtrykket »i det mindste« i sjette direktivs artikel 12, stk. 2, at denne artikel fastsætter en minimumsordning med henblik på sikring af de rettigheder, som tilkommer kreditorer i det spaltede selskab, for så vidt angår fordringer, der er stiftet inden spaltplingsplanens offentliggørelse, og som endnu ikke er forfaldne på tidspunktet for denne offentliggørelse. Følgelig er dette stykke ikke til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter supplerende instrumenter til sikring af disse kreditors rettigheder for så vidt angår disse fordringer.
- 68 Desuden fremgår det ikke af sjette direktivs artikel 12, at manglende anvendelse af et af de instrumenter til beskyttelse af det spaltede selskabs kreditorer, som er fastsat i den nationale lovgivning i henhold til denne artikel, forhindrer kreditorerne i at gøre brug af andre beskyttelsesinstrumenter end dem, der er opregnet i den nævnte artikel.
- 69 Under disse omstændigheder skal det i lyset af det mål, som er anført i ottende betragtning til dette direktiv om at beskytte kreditorerne, herunder indehavere af masse gælds breve, samt indehavere af andre værdipapirer i de selskaber, der deltager i spaltningen, mod at lide tab ved denne spaltning, lægges til grund, at sjette direktivs artikel 12 ikke udelukker, at kreditorer i et spaltet selskab kan anlægge et actio pauliana-søgsmål som det i hovedsagen omhandlede, såfremt den finansielle situation i det spaltede selskab og i det selskab, til hvilket forpligtelser overdrages efter spaltplingsplanen, gør denne beskyttelse nødvendig. Virkningerne af et sådant søgsmål må dog ikke være i strid med formålet med denne bestemmelse.
- 70 I denne sammenhæng bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af det første spørgsmål, at et actio pauliana-søgsmål som det i den civile lovbogs artikel 2901 omhandlede, der anlægges af kreditorer i det spaltede selskab, kan gøre det muligt for dem i forbindelse med tvangsfuldbyrdelse at opnå en fortrinsstilling i forhold til kreditorer i det eller de modtagende selskab(er) og have forrang for selskabsdeltagere i dette eller disse selskab(er). Eftersom den i hovedsagen omhandlede spaltning er en spaltning ved stiftelse af et nyt selskab, skal udtrykket »det eller de modtagende selskab(er)«, som den forelæggende ret har anvendt, forstås således, at det betegner det eller de nystiftede selskab(er).
- 71 Den ordning med minimumssikring af kreditorernes rettigheder, som er fastsat i sjette direktivs artikel 12, stk. 1, sammenholdt med dette direktivs artikel 22, stk. 1, vedrører imidlertid kreditorerne i det spaltede selskab og ikke kreditorer i de nystiftede selskaber eller selskabsdeltagere i disse, idet disse selskaber ikke eksisterede inden spaltningen.
- 72 Desuden fremgår det af sjette direktivs artikel 12, stk. 4, sammenholdt med dette direktivs artikel 2, stk. 3, og tredje direktivs artikel 13, stk. 3, at beskyttelsen af kreditorer i de nystiftede selskaber og kreditorer i det spaltede selskab »kan være forskellig«.
- 73 Sjette direktivs artikel 12 kræver således ikke, at den beskyttelse af kreditorer i nystiftede selskaber, som medlemsstaterne fastsætter, skal svare til beskyttelsen af kreditorer i det spaltede selskab.

- 74 Det kan således udledes af samtlige disse bestemmelser, at sjette direktivs minimumsharmonisering af sikringen af de rettigheder, som tilkommer kreditorer i de selskaber, der deltager i spaltningen, ikke er til hinder for, at der i forbindelse med en spaltning ved stiftelse af et nyt selskab, således som det er tilfældet inden for rammerne af tvisten i hovedsagen, gives forrang til sikring af de rettigheder, der tilkommer kreditorerne i det spaltede selskab.
- 75 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at sjette direktivs artikel 12, sammenholdt med dette direktivs artikel 21 og 22, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at kreditorer i et spaltet selskab, hvis rettigheder er stiftet forud for spaltningen, og som ikke har gjort brug af de instrumenter til beskyttelse af kreditorerne, som er fastsat i national lovgivning i medfør af den nævnte artikel 12, kan anlægge et actio pauliana-søgsmål efter, at spaltningen er gennemført, med henblik på at opnå, at den nævnte spaltning erklæres uvirksom over for dem, og at iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger vedrørende de aktiver, der er overdraget til det nystiftede selskab.

Det andet spørgsmål

- 76 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om sjette direktivs artikel 19, som fastsætter bestemmelserne om spaltningers ugyldighed, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at kreditorer i et spaltet selskab efter spaltningens gennemførelse anlægger et actio pauliana-søgsmål, der ikke berører gyldigheden af denne spaltning, men alene gør det muligt at få fastslået, at spaltningen ikke kan gøres gældende over for disse kreditorer.
- 77 Sjettes direktivs artikel 19 fastsætter bestemmelserne om spaltningens ugyldighed. Særligt begrænser denne artikel ugyldighedstilfældene, fastsætter en kort frist for fremsættelse af en ugyldighedsindsigelse og fastslår, at såfremt det er muligt at afhjælpe den mangel, på grund af hvilken spaltningen kan erklæres ugyldig, gives de pågældende selskaber en frist hertil.
- 78 Begrebet »ugyldighed« er ikke defineret i sjette direktiv.
- 79 Da dette begreb ikke er defineret, bør fastlæggelsen af betydningen og rækkevidden af dette udtryk i henhold til Domstolens faste praksis følgelig ske efter dets sædvanlige betydning i almindelig sprogbrug, idet der tages hensyn til den generelle sammenhæng, hvori det anvendes, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som det udgør en del af (dom af 26.7.2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).
- 80 Begrebet »ugyldighed« henviser i sin sædvanlige betydning til søgsmål, der tager sigte på annulation af en retshandel eller retsakt, medfører, at denne falder bort, og har retsvirkning for alle.
- 81 Denne betydning af begrebet »ugyldighed« bekræftes, som anført af generaladvokaten i punkt 73-75 i forslaget til afgørelse, af den sammenhæng, hvori dette begreb indgår, og af de mål, som forfølges med sjette direktiv.
- 82 For så vidt angår den sammenhæng, hvori det nævnte begreb indgår, bemærkes således, at sjette direktivs artikel 19, stk. 1, litra b), bestemmer, at en spaltning, som har fået virkning, kun kan erklæres ugyldig i tre tilfælde, nemlig på grund af manglende forebyggende retslig eller administrativ kontrol med lovligheden, på grund af manglende legalisering, eller hvis det konstateres, at generalforsamlingens afgørelse om godkendelse af spaltningsplanen er ugyldig eller anfægtelig i henhold til national ret.
- 83 Disse tre tilfælde af ugyldighed vedrører imidlertid spaltningens tilblivelse og berører selve spaltningens eksistens. Der er dermed tale om tilfælde, som medfører, at spaltningen falder bort.

- 84 For så vidt angår de mål, som forfølges med sjette direktiv, fremgår det af dets 11. betragtning, at EU-lovgiver var af den opfattelse, at ugyldighedstilfældene bør begrænses, og at der i denne forbindelse dels må gælde den grundsætning, at mangler så vidt muligt skal afhjælpes, dels fastsættes en kort frist for fremsættelse af ugyldighedsindsigelsen, for at øge retssikkerheden i forholdet mellem de selskaber, der deltager i spaltningen, mellem disse og tredjemand og mellem aktionærerne indbyrdes. Dette mål med sjette direktiv, som gennemføres i dets artikel 19, bekræfter, at en spaltningens ugyldighed har retsvirkning over for alle.
- 85 Som generaladvokaten har anført i punkt 79 i forslaget til afgørelse, har et actio pauliana-søgsmål som det i hovedsagen omhandlede, hvor et ugyldighedssøgsmål har til formål at sanktionere den manglende overholdelse af tilblivelsesbetingelserne for spaltningen, imidlertid alene til formål at beskytte kreditorer, hvis rettigheder har lidt skade ved spaltningen.
- 86 Det fremgår således af forelæggelsesafgørelsen, at det actio pauliana-søgsmål, som de sagsøgte i hovedsagen har anlagt i henhold til den civile lovbogs artikel 2901, alene gør det muligt at få fastslået, at den omhandlede spaltning og navnlig overdragelsen af bestemte aktiver, der indgik som et led i spaltningen, ikke kan gøres gældende over for dem. Dette søgsmål berører ikke gyldigheden af denne spaltning, medfører ikke, at den falder bort, og har ikke retsvirkning over for alle.
- 87 Det nævnte søgsmål er derfor ikke omfattet af begrebet »ugyldighed« i sjette direktivs artikel 19.
- 88 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at sjette direktivs artikel 19, sammenholdt med dette direktivs artikel 21 og 22, som fastsætter bestemmelserne om spaltningers ugyldighed, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at kreditorer i et spaltet selskab efter spaltningens gennemførelse anlægger et actio pauliana-søgsmål, der ikke berører gyldigheden af denne spaltning, men alene gør det muligt at få fastslået, at spaltningen ikke kan gøres gældende over for disse kreditorer.

Sagsomkostninger

- 89 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 12 i Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/63/EF af 13. november 2007, sammenholdt med artikel 21 og 22 i det nævnte direktiv 82/891, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at kreditorer i et spaltet selskab, hvis rettigheder er stiftet forud for spaltningen, og som ikke har gjort brug af de instrumenter til beskyttelse af kreditorerne, som er fastsat i national lovgivning i medfør af den nævnte artikel 12, kan anlægge et omstødelsessøgsmål (actio pauliana) efter, at spaltningen er gennemført, med henblik på at opnå, at den nævnte spaltning erklæres uvirksom over for dem, og at iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger eller retsbevarende foranstaltninger vedrørende de aktiver, der er overdraget til det nystiftede selskab.
- 2) Artikel 19 i direktiv 82/891, som ændret ved direktiv 2007/63, sammenholdt med artikel 21 og 22 i det nævnte direktiv 82/891, som fastsætter bestemmelserne om spaltningers ugyldighed, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at kreditorer i et spaltet

selskab efter spaltningens gennemførelse anlægger et omstødelsessøgsmål (actio pauliana), der ikke berører gyldigheden af denne spaltning, men alene gør det muligt at få fastslået, at spaltningen ikke kan gøres gældende over for disse kreditorer.

Underskrifter